

Mindenki úgy szórja el a pénzét, ahogyan akarja. Magánügy, egy bizonyos pontig. De azért van határ. Az pedig maga az ipari hulladék (képünkön) a lapos labda, amit árucikknek álcázva lehet megvásárolni, még hozzá olcsó pénzért.

Csak óvatosan a fogalmazással, mert a világ legnagyobb testvéréről, a kínaiakról lesz szó. Illetve, az általuk gyártott dolgokról. Mert ott aztán mindent csinálnak, úrhajótól a cipőpertliig. Előbbit nyilván nem minősíthetetlen minőségben, az utóbbi meg nem stratégiai ágazat. Pontosabban az is lehet, ha 1,2 milliárd ember mondjuk fejenként csak kettő párat vesz magának. Mert akkor az, 4,8 milliárd darab.

Már többször megfogadtam, hitványnak látszó portékát, feltűnően piti árért nem veszek. De rendszeresen elcsábulok. Így jártam legutóbb is, amikor egy számtalan felesleges cuccot áruló boltban egy labdát vásároltam. Pontosan 350 forintért.

Már az összeg is gyanús volt, az meg főként, hogy a kirakatból kiragadott utolsó darab belül gumi, kívül pedig textilborítású volt. Nem szoktak ilyen kitalálni, legfeljebb a kínaiak.

Aztán, még mielőtt két tízéves rokonlány, amúgy ikrek, játszani kezdtek a lasztival, előtte elengedte a varrás az egyik fekete ötszög mentén.

Tehát a kicsomagolás után nulla másodpercig volt ép. De aztán szerencsésen leengedett a medencében. Bár volt szelepe, újra felfújni már nem lehetett. Összesen tizenöt perc volt ennek az ipari hulladéknak megírva. Kis kár, csekély bosszúság, „velős” gondolatokkal.

A 350 forint, azaz mintegy 11,5 jüan. Ennyi pénzért valakik elkészítették, elszállították, itt még rátették a kereskedelmi hasznot. Elég „félelmetesen” hangzik, hogy ez valakinek még megérje. Még akkor is, ha selejtről van szó!

Vajon milyen minőségi vizsgálaton esnek keresztül az ilyen pocsék árucikkek. Mert azért azt jegyezzük meg, bármilyen parányi összeget is kértek érte, az is pénzkidobás volt. Akkor inkább gyűjtsenek az éhező gyermekeknek, a világ bármelyik részén is éljenek. De ne labdába burkolják a segélyezést, ami egyébként nagyon fontos dolog.